

Nr. 1 bliver antaget, ville jo Nr. 3 og 4 falde bort. Jeg antager det nu for at være rigtigere, at een af disse Resolutioner enten Nr. 3 eller 4 bliver antagen, end at man skyder Ansvaret fra Rigsdagen over paa Regeringen, og jeg kan derfor ikke, skjøndt det gjør mig ondt, at jeg maa stille mig fra dem, som jeg ellers i det Væsentlige samstemmer med; undlade at stemme imod dette Forslag.

Nr. Andersen: Jeg har begjæret Ordet, fordi jeg er Lagmand og Bonde, og troer, at Bondens Stemme ikke rigtig har sin Virkning her. Det danske Folk har faaet skænket en Gave, der i Sandhed fortjener at kaldes en kongelig Gave, nemlig den frie Folkestemme. Men, skal den frie Folkestemme anerkjendes for det, den i Virkeligheden er, da troer jeg, at det er godt, at Bonden begynder at udtale, hvad han føler der er hans Væ og Vel; thi det skulde dog være besynderligt, om det gamle Ordsprog endnu ikke skulde staae ved Magt, at den føler bedst, hvor Stoen trykker, som har den paa. Jeg skal da, saa godt det er mig muligt, udtale, hvad der er min Mening om Arvesølgesagen; og ikke alene min, men ogsaa den Deel af Folkets Mening, som jeg er udsendt fra. Jeg er rigtignok kun en Bonde; men alligevel tør jeg nok paastaae, at jeg godt kjender saavel til Folket i hele Jylland som ogsaa Nordflessvigerne. Jeg vil da bede de ærede Ministre at betænke, hvad de gjøre, naar de forlange, at Folket skal gaae ind paa det kongelige Budskab og ubetinget sige Ja. Det er virkelig Folket i m'od, at give Afskald derpaa. Jeg kan ikke gjøre det, og jeg er vis paa, at der er Mange her i Salen, som maa skee staae med bævendende Hjerte, og som, medens de ikke tør vove Andet end at sige Ja med Munden, dog med deres Hjerte sige Nei, men det er vist, at Ja og Nei paa eengang ikke kan være Sandhed; enten maa Neiet være Logn eller Jaet. Sandheden kan ikke deles i to Dele. Idet jeg har udtalt dette, skal jeg tilføie, at det danske Folk vistnok har gode Grunde, hvorfor det ikke vil opgive sin Ret, men mener, at det er dets Ret at holde paa den gamle Thronfølge, der saa deilig har baaret det danske Kongehus, idet Folket har været tilfreds med Kongen, har deelt Kjærlig-

hed med ham og han med Folket. Jeg troer, at dette har været et virkelig Gode, og at det er det den Dag idag. Der vil maaskee spørges, hvad skeer der da, om Folket gav denne Ret hen, og hertil vil jeg svare: der skeer Meget; thi det er at røre ved Danmarks Selvstændighed, men skulle vi kjøbe Stormagternes Günst paa den Maade, at vi bortgive noget af vor Selvstændighed, ja saa siger jeg, at have vi først givet dem Lov til at træde paa vor lille Taa, saa vil det ikke være længe, inden de træde os paa Næffen. Fremdeles, mine Herrer! tør jeg paastaae, at det er en Fornærmelse imod den danske Kvinde; thi naar vi ville tage Erfaringen til Læremester — og der er vistnok Ingen, der vil nægte, at det er den bedste Læremester. — saa veed jeg virkelig ikke, om Danmark i sin Tid har havt Skade af Margrethe, da hun sad paa Thronen? Nei, mine Herrer! det er Sagen, at nu er man bleven saa særdeles klog, at man ikke vil forlade sig paa den Stormagt, det alene er værd at holde ved, den Stormagt, som saa herligt har vilst Danmark, dette lille Land, som vi vel vide man med Rette kalder det, at, naar Nøden var størst, saa var denne Stormagt vel værd at forlade sig paa. Men denne Stormagt troer jeg vi forlade, naar vi mene, at vi skulle kaste noget af vor Selvstændighed bort, for at faae de europæiske Stormagters Benskab.

Jeg er ikke den Mand, der har Ordet i min Magt; men jeg har dog nu udtalt Noget af det, jeg ønskede at sige, og dermed vil jeg slutte.

Premierministeren: Den ærede Folkestingsmand, der har stillet det første Forslag, vedbliver at paastaae, at der indeholdes en Grundlovsfrænkelse i Vedtagelsen af en saadan Arvesølgelov, som er forelagt Rigsdagen. Det er dog ganske vist, at man ikke afviger fra Grundloven, fordi man vedtager, at Kongelovens Arvesølge ikke vedbliver at gælde; thi der er en Grundlovsparagraph, som siger, og som siger det umiddelbart, at den kan forandres, som endogsaa siger, paa hvad Maade den kan forandres, og følgelig er det overensstemmende med denne Grundlovsparagraph, at man vedtager en saadan ny Arvelov som den, hvorom